

FRANTIŠEK
KOTLETA

TOTÁLNE DO MŔTVY

artis
omnis

TOTÁLNE
DO MŔTVY

Vaše rodinné
vydavateľstvo
od 2005

artisomnis.sk

František Kotleta
TOTÁLNE DO MŔTVY

Vydavateľstvo Artis Omnis, Žilina

Edícia Margo
166. publikácia, prvé vydanie

Z českého originálu *Mega hustej nářez* preložila Marta Maňáková
Redakčná a jazyková úprava: Natália Hattalová, Andrea Harmanová
Sadzba: Jana Kollárová

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

© František Kotleta 2025
Translation © Marta Maňáková 2025

Cover & Illustration © Michal Ivan 2025
Slovak Edition © Artis Omnis 2025

ISBN 978-80-8201-285-2
Odporúčaná cena: 18,90 €

Artis Omis, s. r. o., Dolná 35, 010 03 Žilina
Redakcia: Hurbanova 11, 010 01 Žilina
www.artisomnis.sk, ao@artisomnis.sk

FRANTIŠEK
KOTLETA

TOTÁLNE DO MŔTVY

BRATSTVO
KRVÍ

artis
omnis

Upíri, mystické príšery, diablove deti. Tak to sme my. Až na to, že v skutočnosti nás manipuláciou s vyspelou nanotechnológiou splodila mimozemšťanka menom Sangot, ktorej loď havarovala na planéte Zem v časoch, keď tu nestála ani jedna pyramída.

Tisíce rokov po nej pristáli na Zemi iní mimozemšťania. Malí a žltí, s túžbou ovládnuť celú zemeguľu. Nebol to pre nich veľký problém. So zbraňami a vesmírnymi loďami, ktorými disponovali, im Zem onedlho ležala pri nohách. No my sme upíri. Nezvykneme váľať sa niekomu pri nohách a už vôbec nie kadejakým privandrovalcom z ktovieakej čiernej diery. A tak sme sa rozhodli proti nim bojovať. Lenže kartáni – tak sa tí žltí mimozemšťania volajú – zatiaľ výrazne vyhrávali. Nielenže celý upírsky rod takmer vymazali z povrchu zemského, ale navyše získali Sangotinu technológiu, pomocou ktorej začali svojich ľudských služobníkov vylepšovať na upírov. Išlo o špeciálne jednotky zradcovskej armády Vesmírneho námorníctva. Hovorili si Légie nesmrteľných.

Po dlhom a vyčerpávajúcom boji nám dochádzali sily. Prišli sme o Petru, ktorej sa v hlave vďaka implantátom usídlila Sangotina myseľ a prinútila ju odletieť v ukradnutej kartánskej lodi do vesmíru. Lucia zostala v Brazílii s bandou upírskych transvestitov a ja som namiesto očakávaných spojencov narazil na zvláštnu partiu nerdov, ktorí sa ukrývali v druhoradom nočnom klube.

Objavil som tam však aj starého známeho. Známeho, o ktorom som sa domnieval, že je už dávno mŕtvy. Problém spočíval v tom, že to už nebol on. Nepamätal si ma.

Na Stodolnej ulici panovalo nezvyčajné ticho. Transparent hlásajúci všetkým, čo sem prišli po prvýkrát, že toto je Stodolná (*viac informácií nájdete na stránke Stodolni.cz*), sa trepotal vo vetre a kŕdeľ vrabcov zobal z chodníka zvyšky hamburgera, ktorý tam pre ne na pamiatku vygrcal nejaký opilec. Zametači už stihli upratať, vyzbierať väčšinu odpadkov a vystriekať vodou miesta, ktoré boli najviac zasiahnuté obsahom alkoholom podráždených žalúdkov. Bolo vidieť, že majitelia opúšťali svoje podniky v zhone. Stihli len zamknúť. Tí rýchlejší si odniesli aspoň tržbu a to najcennejšie ukryli do bezpečia. Z diaľky sa ozýval cinkot električiek a odkiaľsi smerom na Porubu bol počuť výskot malých cigánčat.

Fred Channon sedel vonku na stoličke, ktorú zobral z baru menom Sherlock. S odomykaním dverí sa očividne neobťažoval. Zdalo sa, že rozbil najväčšie okno v podniku a stoličku jednoducho vytiahol von. V paródii na inšpektora Columba zvieral v prstoch dymiacu hnedú cigaru a kochal sa tým, ako sa k nemu pomaly blížim. V druhej ruke držal nebezpečne pôsobiaci automat.

Kartáni stáli za ním. Dvadsať robokopov, natlačených na seba, čakalo na mňa aj so svojimi pažami napratanými granátmi a strelivom. Ja som bol neozbrojený. Došiel som sa až k Fredovi. Jeho zdravé oko bolo typickou ukážkou ambivalentnosti. Zračili sa v ňom hnev, nenávisť, pocit zadosťučinenia ako aj chuť odtrhnúť mi hlavu a zahrať si s ňou futbal.

„Pekné nové oko, Fred,“ pochoválil som ho po česky.

Channon si cigaru vložil do úst, silno potiahol, namieril mi automatom do stredu hrude a plnou dávkou ma zmietol na zem. Ani som nevnímal jednotlivé zásahy. Mal som totiž dojem, že do mňa vleteli všetky guľky naraz, akoby ma niekto ovalil baranidlom. Nedávno vyčistený asfalt sa zalial krvou.

„Konečne si môj. Zabijem ťa, ty jedna kurva, zabijem ťa pomaly a kruto. Budem ťa zabíjať rok. Každý deň ti odrežem jednu malú časť toho tvojho posratého tela, a keď z teba zostane len hlava bez očí, podhodím tvoj mozog vranám.“

Ten muž mal jednoducho básnické črevo...

ZRODENÝ Z RÁDIOAKTÍVNEHO PRACHU

Ked' si Pavlína vybrala z ucha nevkusne pokrútenú náušnicu, namiesto vyfahaného batikovaného trička si natiahla tmavozelený štýlový kabátik a agresívneho ryšavého ježka pripapla k hlave gélom na celkom šik cestičku, odrazu vyzerala konečne ako ženská.

Ešte by to chcelo kozy, pomyslel som si.

„Na čo myslíš?“ opýtala sa.

„Že nemáš nijaké... obavy. Vyzeráš tak pokojne,“ poklopkal som si nervózne po klobúku ako pán Tau. Poriadne som si ho vrazil do tváre, aby ma tunajšie všadeprítomné kamery nedokázali identifikovať. Bol to vlastne širák, aby som bol presný. Kovbojský. Dostal som k nemu aj dlhý sivý kabát. Vyzeral som ako pastier dobytky. Alebo úchylák, ktorý má pod ním len holú cicinu a chystá sa ju niekde v parku ukazovať babkám s tučnými jazvečíkmi.

Celá výbava patrila Pavlíninmu tatkov, ktorý už odpočíval v pokoji. Konkrétne v obývačke. Starý Lexa bol mafián. Nie confitovského, ale typicky ostravského typu. Bývalý tajomník mestského výboru SZM a nádejný kandidát na členstvo v KSČ to

v porevolučných časoch dotiahol na majiteľa siete herní, záložní, autobazárov a bordelov. Korumpoval politikov naprieč celým politickým spektrom, krátil dane, a keď bolo najhoršie, zaplatil niekoľkým ostrým ukrajinským chlapcom, aby jeho protivníkom vysvetlili, kde je ich miesto. Skrátka, opora spoločnosti.

Počas chaosu, ktorý nastal po kartánskej invázii, sa podobné opory spoločnosti chopili iniciatívy a začali si rozširovať teritória. Málokto mal totiž prostriedky a chuť na boj proti zločinu. Lenže keď žltí spacificovali svetové armády a začali na Zemi robiť poriadky, problém s kriminalitou sa rozhodli vyriešiť sami a radikálne. Do domov ľudí podozrivých zo závažnej trestnej činnosti jednoducho napochodovali robokopi alebo esemkáči a vybavili to raz a navždy, bez zbytočností, akými sú prokurátori či sudcovia. Ostravského zločineckého baróna Lexu rozstrieľali v jeho luxusnej vile na veľmi malé a veľmi nepekné kúsky.

Lexova milenka hneď po útoku zbalila šperky, kožuchy, kabelky Birkin, lodičky Manolo Blahnik aj nové Ferrari a odsťahovala sa do Grécka. Pavlína zostala na všetko sama, pretože jej mama už dávno odpočívala na cintoríne v rodnom Hlučíne. Potom, ako odišli policajti, ktorí vzhľadom na okolnosti bez akýchkoľvek pochybností skonštatovali, že išlo o prirodzený skon, zavolała svojmu jedinému kamarátovi z gymnasia, nech jej ten bordel, ktorý predtým býval jej otcom, pomôže odpratať.

Ten kamarát sa volal Aleš Páv, vo svete internetu známy ako Alenka790. Dovliekol so sebou aj svojich dvoch bratov, dvadsaťšesťročného Jirku, ktorého volali Ňuňuško, a o desať rokov mladšieho Danyho. Keď bol starý Lexa vykefovaný a spláchnutý do záchoda, a väčšie kúsky pietne zakopané na záhrade, Pavlínka sa rozhodla, že jeho biznis spolu s tromi novými spoločníkmi prevezme.

Veľmi sa im však nedarilo. Lexovo impérium sa totiž rozpadlo presne vo chvíli, keď sa správa o jeho prirodzenom úmrtí objavila na internete. Kšefty, ktoré nestáli na legálnych základoch a oficiálnymi majiteľmi boli rôzne biele kone, skončili v konkurenčných pazúroch. A nebolo ich málo. No Pavlínka Lexová aj napriek tomu zdedila viac než desať herní, dva autobazáre, tri nevestince, pár mi-

liónov eur na účtoch a nejaké to zlato v trezore. Dost' na to, aby sa mohla vysrať na školu a začať premýšľať, čo s načatým životom.

„Foto ma vycvičil. Vždy tvrdil, že jediný, koho sa treba báť, je vlastný účtovník,“ pošepkala mi šibalsky do ucha.

Niečo sa vo mne nečakane pohlo. Sťažka som preglgol. Toto nebolo vôbec dobré. Petra zmizla pred necelým mesiacom a moje pohlavné orgány si už robili zálusk na inú mladú a neskazenú dievčinku. Neskazenú som vlastne vzápätí vyčiarkol, pretože niekde v nej horelo niečo nemravné. Ako by povedal Citrón, najzúfalejší nájomný vrah v dejinách Česka: „To dievča malo oči je-bavé.“ V tej chvíli by bol však veľmi hlúpy nápad skúšať, ako veľmi pravdivý je jej pohľad.

Mykol som sa. Nie príliš prudko. Vzdialil som sa pritom od nej len trošku, aby to nezobrala osobne, ale aby som sa zároveň dostal mimo dosah jej tela, ktoré bolo odo mňa ešte pred chvíľkou akurát na dĺžku jedného jazyka.

„Foter bol bystrý chlap,“ zamrmlal som.

„Veru, ale nepočítal s kartánmi,“ povzdychla si. „Aha, už sa trúsia,“ dodala vzápätí.

Mala pravdu. Ťažké dvere reštaurácie Ponorka sa otvorili a z nich sa pomaličky vynorili starší chlapi. Každý z nich bol trochu iný, no mali niečo spoločné: hrdé držanie tela, všetci ostrihání nakrátko, napriek jasnému alkoholickému opojeniu tvrdý pohľad a väčšina z nich aj zaguľatený pupok v kontraste so zvyškom tela, ktoré ešte pamätalo, že kedysi mávalo kopec svalov. Aj keby som to nevedel, určite by som si skôr či neskôr domyslel, že ide o stretnutie bývalých vysokých dôstojníkov.

Prikrčili sme sa viac k stene lemujúcej chodník oproti známemu olomouckému podniku, aby nás nezbadali, ale naše obavy boli zbytočné.

„Já na vojnu se dal pro krásnou plavovlásku...“ zanôtil jeden z nich sýtym barytónom, kým ostatní sa začali objímať a spievať spolu s ním. Mimo rytmus.

„Ktorý z nich je Černý?“ opýtal som sa.

Pavína vytiahla z vrecka fotku, ktorú nám vytlačil Alenka. V stredomoravskej tme na nej nebolo veľa vidieť, ale môj upírsky zrak si s tým poradil.

„Ten vedľa toho plešatého, v tmavozelenom baloniaku a s rukami vo vrečkách,“ odpovedal som si.

„A tamto sú jeho tieňe,“ dodala Pavlinka a svojou drzou bradou ukázala smerom, kde už odnepamäti stávala Katedrála svätého Václava. Naozaj odnepamäti. Katedrála bola totiž oveľa staršia než ja. Preto to bol môj základný orientačný bod v Olo-mouci. Mesto sa menilo, rástlo, teraformovalo sa, niekedy bolo špinavšie, inokedy čistejšie, no katedrála nemenne zotrvala na svojom mieste.

S tými tieňmi mala pravdu. Hoci nešlo o tieňe v pravom zmysle slova. Dvaja muži oblečení v tuctových sakách, sivých nohavi-ciach a čiernych poltopánkach síce vyzerali ako poisťovací agenti, ale boli to esemkáči. Neukrývali sa. Evžena Černého, generála českej vojenskej rozviedky vo výslužbe, sledovali celkom otvorene. Nová česká administratíva mu ich totiž pridělila ako oficiálnu ochranu, i keď v skutočnosti ho skôr strážili. Opatrovateľky mali zabezpečiť, aby táto populárna postava českej armády, hrdina z Lógaru a víťaz bitky o Wonsan, rozhodujúceho stretu v druhej päťdennej kórejskej vojne, sekal dobrotu. Podľa Alenky ju totiž predtým nesekal. Počas prvých dní kartánskej okupácie údajne organizoval podzemné hnutie odporu podľa vzoru Obrany národa z čias druhej svetovej vojny. Keby nešlo o takú populárnu postavu, asi by ho kartáni nechali zlikvidovať rovnakým spôsobom ako starého Lexu. Napokon však dospeli k názoru, že zatiaľ čo mixovať mafiánov na bolonskú omáčku je populárne, zabíjať vojnových hrdinov by mohlo narobiť viac škody než úžitku. Preto mu nasadili náhubok vo forme osobných strážcov.

„Tak fajn, už je čas,“ pošepkal som Pavlíne do ucha a jedným pohybom jej roztrhol sako aj košeľu pod ním. Gombíky z košeľe sa rozkotúlali po chodníku. Na svetlo sveta vykukla čierna podprsenka. Pokušenie bolo odrazu príliš silné...

Zasunul som prst medzi košíčky a roztrhol jej podprsenku.

Nadľudský výkon, ktorý v prípade upíra nebol zase bohvieaká frajerina, mi umožnil výhľad na jej pekné malé prsia.

„Čo to má znamenať?“ vyhrkla prekvapene.

„Musíme pôsobiť autenticky,“ zaklamal som skúsene a aby som svojim slovám dodal vážnosť, škrabol som ju nechtom po líci.

„Krič,“ zašepkal som a Pavlína sa rozpišťala.

Veľmi jej to nešlo. Na prvý pohľad bolo jasné, že to hrá. Potrebovala motiváciu. Rozohnal som sa a udrel ju do tváre. Zľahka, teda zľahka na svoje pomery, takže som jej zlomil nos. Vystrekol z neho pramienok krvi. Mafiánova dcéra sa rozplakala. Konečne naozaj.

„Aúúúú! Pomoc!“ revala. Ani to veľmi nemusela predstierať. Táto dievčinka-odbojárka zrejme v živote nedostala facku. Muselo ju to poriadne rozhodiť.

„Pomóóóóó!“ pridala na intenzite.

Otočil som sa na päte a rozbehol do uličky. Konečne som za sebou začul kroky. Opití dôstojníci prestali spievať a vydali sa pozrieť, čo sa deje.

Každému človeku chvíľu trvá, kým zareaguje na volanie o pomoc. A je celkom jedno, či ide o smetiara, alebo o vojaka zoceleného v boji. Keď si človek spieva na ulici a odrazu začne niekto volať o pomoc, mozog sa musí najskôr prebrať zo stavu „pohodička“ do stavu „pripravený konať“. Alkohol iba predlžuje reakčný čas. A tak kým vojaci pribehli ku krvácajúcej Pavlíne, už som sa krčil na múriku ani nie dvadsať metrov od miesta činu. Normálny človek by naň nevyskočil, tak som len dúfal, že ma tam nikto nebude hľadať.

„Bežal tam... taký vysoký... tmavý... Ukradol mi peňaženku,“ vzlykala Pavlína.

„Cigáni skurvení,“ ulavil si jeden z dôstojníkov na dôchodku. Tak-tak, na rasové stereotypy sa dalo vždy spoľahnúť. Stačilo povedať „tmavý“ a všetkým hneď svitlo, odkiaľ vietor fúka.

Noc, alkohol, dievča v núdzi a zvrhlík na úteku – dokonalá kombinácia na vytvorenie zmätku. Ako vždy to vyšlo. Niektorí vojaci sa rozbehli smerom, ktorý im ukázala Pavlína. Na čele s generálovými tieňmi. Predsa len, išlo o mužov zákona a toto bola jasná situácia, v ktorej bolo treba konať.

Vo vzniknutom zmätku som si vôbec nevšimol, či v skupine, ktorá s dupotom a fučaním prebehla uličkou prenasledovať zvrhlíka a na konci sa ešte aj rozdelila, aby ho chytila, nech už bežal kamkoľvek, bol aj generál Černý. Zostávalo mi len dúfať, že je v trojici, ktorá utešovala plačúcu slečnu Lexovú. Vzhľadom na jeho vek sme od začiatku ani nepredpokladali, že by sa pustil do prenasledovania. No u niekoho podobného upír nikdy nevie. Opatrne som sa posúval bližšie k trojici, aby som svoje nádeje potvrdil.

„Upokojte sa, slečna, vyviazli ste z toho dobre. Nos sa vám rýchlo zahojí, uvidíte,“ chlácholil Pavlínu hlas generála Černého. Aj by som si vydýchol od úľavy, keby som mal v pľúcach nejaký vzduch. Niežeby som ho poznal podľa hlasu, ale konečne som sa dostal tak blízko, že som videl, ako ju otcovsky hladí po ryšavých vlasoch. Slečna Lexová sa pomaly upokojovala. Jednou rukou si utierala z tváre krv a druhou si pridržovala zdrapy košele bez gombíkov, aby si zakryla prsia. Penzionovaný generál stál pri nej najbližšie. Zvyšní dvaja muži pôsobili, akoby zabezpečovali terén pre prípad, že by sa zvrhlík vrátil. Ani netušili, ako prezieravo konali.

Ibaže obaja boli starší než hrdina z Lógaru. A zvrhlík bol upír. Opatrne som sa prikrčil a skočil.

Prvého vojaka som zrazil pästou ešte pred dopadom na nohy. Bez muknutia sa zvalil na zem. Ten druhý sa zmohol len na „Ágchr,“ kým som sa k nemu dostal a pravým hákom ho udril do spánku. Zosunul sa na zem rovnako rýchlo a bezpečne ako jeho kolega.

Generál sa ku mne otočil so zaťatými pästami a už-už otváral ústa, aby privolal pomoc. Lenže o zlomok sekundy skôr sa mi podarilo nabráť do pľúc vzduch a vyšteknuť „Svätá Katarína“, aj keď to znelo skôr ako „svatarína“, keďže to posledné, čo som práve potreboval, bol návrat jeho opatrovateliek, ktoré mohli celú akciu dosť skomplikovať. Zrozumiteľnosť musela ustúpiť rýchlosti.

„Čože?“ nadvihol obočie víťaz bitky o Wonsan.

„Svätá Katarína,“ zopakoval som, tentoraz zrozumiteľnejšie. Starý vojak si vydýchol a na znamenie dôvery úplne zmenil

držanie tela. Napäté svaly ochabli a bojový postoj sa zmenil na uvoľnený.

„Čo by ste potrebovali?“

„Vyhnúť kartánov zo Zeme.“

„To my všetci,“ usmial sa.

„Chcem od vás všetky dôležité informácie o kartánoch, a ak je to možné, tak aj o tom, aké budú v prípade otvoreného povstania sily pre boj a ako sa s nimi spojiť.“

Nenápadne pokýval hlavou. „Tri dni. Mŕtva schránka tu v Olo-mouci. Viete, kde sa nachádza?“

„Áno.“ Mal som chuť vysvetliť mu, že systém mŕtvych schrá-nok takzvaného rádu Svätej Kataríny som vymyslel ja, ale zrejme by mi aj tak neveril.

„O chvíľu sa niekto z nich vráti. Mali by ste zmiznúť,“ povedal.

„Máte pravdu, ale najskôr mi dajte peňaženku.“

„Čože?“

„Peňaženku, veď som zločinec.“

Niežeby som potreboval byť natoľko dôveryhodný, ale všet-ky moje finančné zdroje, ktoré som si za stáročia nazhromaždil, počas posledných dvoch rokov vyschli a ja som bol rovnako ako ostatní odkázaní na Pavlínino dedičstvo. Štvalo ma stále si pýtať vreckové od nejakého malého dievčiska.

„Oberte ich,“ ukázal na ležiacich kumpánov.

Mal som čo robiť, aby som sa nerozosmial. Ten chlap bol ma-ximálne praktický a chladnokrvný. Rýchlo som prešacoval uspa-tých dôstojníkov na dôchodku, privlastnil si ich pudiláre a chystal sa generálovi trochu upraviť fasádu, aby vyzeral ako po poriadnej bitke s kriminálnikom. Lenže Černý si už roztrhol rukáv na košeli a obetoval aj pár gombíkov.

Praktický a navyše profesionál, pomyslel som si a venoval mu jedno sprisahanecké žmurknutie.

„Teraz by ste mali už vážne...“ začal.

Slovo „zmiznúť“ som už nezačul, lebo som bol príliš ďaleko.

„S tou podprdou si to prehnal.“

Hlas za mnou patrila Pavlína. V modrastom prítmí nonstopu U Naftaře vyzeral každý blede, ale mladá sirota už mlela z posledného. Od „ponorky“ k „naftárovi“ to bolo viac než dva kilometre a predpokladal som, že za tie tri hodiny, ktoré ubehli od našej scény pre vyslúžilých dôstojníkov a ich opatrovateliek, si toho prežila viac než dosť. Boli skoro štyri ráno a vonku sa zrejme hlásilo o slovo svitanie.

Tu bolo však osvetlenie zapnuté celý deň. Nonstop U Naftaře nemal okná. Išlo o pivničný labyrint pozostávajúci z niekoľkých miestností, ktoré páchli cigaretovým dymom, pivom, pálenkou, ľudským potom a beznádejou. V hráčskej miestnosti plnej automatov to blikalo ako v Černobyle pred výbuchom. Čupeli tam dvaja olašskí Rómovia. Obaja fičali na pervitíne, takže bolo jasné, že budú do forbesov búšiť tak dlho, pokým im nedôjdu všetky peniaze. Odkiaľ ich vzali, som nechcel ani hádať. V boxe v kúte posedávali dvaja obézni päťdesiatnici a medzi nimi asi štyridsaťročná žena, nalíčená ako indiánka na vojenskej výprave. Očividne prostitútka. Za tie dve hodiny, čo som tam sedel, si už odskočila na záchod najskôr s jedným, potom s druhým chlapom. A podľa toho, čo robila rukami pod stolom, zábava sa ešte nekončila. Už na prvý pohľad to bola akrobatická umelkyňa. Zatiaľ čo oboma rukami usilovne pracovala, v ústach držala cigaretu, z ktorej silno poťahovala a kúsky popola odpadávali presne do zeleného popolníka z hrubého skla, ktorý sa nachádzal medzi odstátymi pivami oboch zákazníkov. Na túto nočnú hodinu tu bolo vlastne celkom živo. Keď sme vošli, zaspávajúci barman, vysoký chlap s päťdesiatkou na krku a plešinou ako Michail Gorbačov, zaregistroval nových hostí a rozvážne vstal z pohodlného kresla za barom. Keď zbadal, že aj ja som si všimol jeho, so spýtavým pohľadom namieril prstom na pípu s nápisom Holba a potom na automat na kondómy, ktorý visel nad barom. Pavlínou očividne hneď zaradil ako prostitútku, unavenú po nočnej šichte, ktorá prišla obslúžiť posledného zákazníka.

„Zabudni,“ precedila cez zuby, keď si všimla môj úsmev potom, ako barman ukázal na automat.

Pozdvihol som vyššie pohár s whisky, alebo s tým, čo sa tu za ňu vydávalo, pretože oficiálny názov Škótska zlatá mi vôbec nič nehovoril. Podľa chuti sa to muselo páliť v Bruntáli, navyše zo zemiakov.

„Dáš si aj ty?“ opýtal som sa Pavlíny.

„Ale hej,“ vydýchla a posadila sa do boxu oproti mne. Všimol som si, že na košeli má znova našité gombíky. Vyzerali síce inak než tie pôvodné, ale svoju funkciu plnili dobre.

Barman pred ňu postavil pohár a potom sa odvliekol znova driemať za bar.

„Ako si to zvládla?“

Pokrčila plecami, odpila si a skrivila tvár.

„Bolí strašne zvedaví. Neustále sa vypytovali, čo hľadám v Olo-mouci a čo som robila sama na ulici tak neskoro. Porozprávala som im smutný príbeh o tom, ako som prišla za svojím priateľom, pohádali sme sa a ja som sa vydala na vlak. No a po ceste ma prepadol ten úchylák, z ktorého tváre som si vybavovala iba strašné oči.“

„Šikovná. A čo generál?“

„Toho som už potom nevidela, ale bol tam jeden teplý poliš, ktorý mal v zásuvke stola falošnú vuittonku a z nej vytiahol šitie aj náhradné gombíky!“

„Tak tak, teplí poliši sú najlepší,“ prikývol som a pozrel na hodinky. Breitling. Luxusná edícia. Dostali sme ich všetci. Starý Lexa bol ich fanúšikom – na rozdiel od svojej dcéry –, tak nás obdarovala.

„Máme ešte hodinu, kým nás Alenka vyzdvihne,“ povedal som a uvoľnene sa natiahol na gauči.

„V tom prípade by si mi možno mohol prezradiť, čo mala znamenať tá Svätá Katarína,“ nadhodila Pavlína a dopila alkohol.

„Uhm, to by som mohol,“ pokýval som hlavou. Koniec koncov, musel som jej vysvetliť kopec vecí. A pritom to nebolo tak dávno, čo by som ju najradšej zabil. Vlastne aj ona mňa. A skoro sa jej to podarilo.

Ryšaňa do mňa vypálila prvú ranu. Gulka sa mi zaryla do pleca. Nielenže nevedela veľmi mieriť, ale ani tá jej búchačka nebol ktovieaký zázrak. Normálna CZ 75, ktorá na upírovi nemohla napáchať veľa škody.

„Nestrieľajte, som jeho kamoš!“ zreval som. „Nestrieľajte, kurva! Nie som od kartánov, nie som ich človek, poznám ho, kurva, poznám ho! Uhřík, to som ja, Jan Bezzemek!“ Tie tri vety som zo seba dostal rýchlejšie, ako si zo mňa zvyšok partie spravil terč. Zaúčinkovalo to. Všetci na mňa síce ďalej mierili, ale zatiaľ jediný výstrel prišiel od tej ryšavej.

„Trep, zložte ho, hajzla, zložte ho!“ jačala, zatiaľ čo ja som zvolal: „Uhřík, kurva, Uhřík, to som ja! Spomeň si! Marihuana! Teplice! Súd! Lucie! Poľsko!“

„Zložte ho, trepe nezmysly!“ revala ďalej ryšaňa a zase do mňa vypálila jednu skúšobnú gulku. Tentoraz do nohy. Našťastie, ostatní sa paľby zatiaľ zdržali, aj keď mali ukazováky pripravené na spúšťach. Snažil som sa pôsobiť neútočne. Ani som sa nepohol. Pritom som myslel na to, že by som bol schopný povraždiť ich holými rukami skôr, než by mi stihli skutočne ublížiť. Pravda, zbrane, ktoré držali chlapci, vyzerali nebezpečnejšie ako ten rapkáč v ryšavkiných rukách, ale tak či onak to boli len obyčajné decká bez výcviku. Jediný, kto vyzeral vážne nebezpečne, bol Uhřík. Nech sa už s ním stalo čokoľvek, išlo o upíra. Môjho potomka. A navyše sa z neho stalo strašidelné monštrum vysoké viac než dva metre, s desivými čiernymi očami, tvárou posiatou hlbokými krátermi, akoby s ním brazílska futbalová reprezentácia dve hodiny trénovala pokutové kopy. Napokon, celé jeho telo aj s tučným krkom bolo akési zdeformované a pokrútené.

„Lucia?“ zamrmľal vzdialeným hlasom, ako keby premýšľal, kde už to meno počul.

Ryšaňa prestala ziapať, ale aj tak do mňa vypálila ďalšiu gulku. Tentoraz sa mi zahryzla do ľavej polovice pľúc. Už mi to začínalo prekážať.

„Nestrieľaj,“ povedal pomaly a rozvážne Šéf. Vôbec som nespoznával jeho hlas. Znel ako kreslená postavička, ktorú daboval František Filipovský.

„Niéééé, Gerhard, nechaj ich!“ skúšal som prekričať ryšaňu. Vzhľadom na jej hlasovú výbavu to vôbec nebolo jednoduché.

Gerhard ma však, našťastie, počul. Ibaže kým jeho myseľ zastavila jeho reflexy, skončil na zemi aj tretí chlapec, ktorý dostal železnou tyčou do hlavy. Na rozdiel od ryšavej nestihol vypáliť ani ranu. Ani ona už nestrielala, iba o strieľaní niečo ziapala. Na viac sa nezmohla, pretože jej došli náboje. Pre Germána to nepredstavovalo významný rozdiel, pretože väčšina jej striel tak či tak skončila mimo. Asi len dve z nich neškodne pošramotili Gerhardov bezdomovecký outfit.

Mutant našťastie nestrielal.

„Jan?“ ozval sa konečne a v jeho hlase už nebolo ani stopy po prvotnej zmätenosti. Spoznal ma.

„Uhřík, ty si ma spoznal!“ rozžiariť som sa od radosti a čiastočne aj od úľavy, že ryšaňa konečne prestala vrieskať.

„Ty si ma tam nechal, hajzel,“ pokračoval a vypálil mi do hrude salvu nábojov z guľometu.

Ryšavá sa znova rozjačala.

Jej vreskot mi už neskutočne liezol na nervy. V bruchu sa mi po presnej dávke z ľahkého guľometu varili vnútornosti a do toho ešte aj to príšerné ziapanie.

„Glžgužgubu,“ vyjachtal som. Veľmi mi to nešlo. Ústa som mal zaliate krvou. „Drž už hubu“ by som v tom nespoznal ani ja sám, a pritom to bola jedna z mojich najobľúbenejších viet.

„Nestrielaj!“ otriasol miestnosťou pre zmenu Gerhardov barytón. Germán vyskočil na pingpongový stôl a vlastným telom sa postavil medzi zmutovaného JUDr. Uhříka a moju krv vybublávajúcu maličkosť. V ruke stále držal hrdzavú tyč. Myslel som, že sa každú chvíľu vrhne na Uhříka, ale podľa našej predošlej dohody mu očividne došlo, že toto nie je nepriateľ. Aspoň pre mňa nie.

„On ma tam nechal. On ma tam nechal,“ opakoval dookola Šéf. Mal som pocit, že to, o čom hovorí, opäť prežíva ako novú a veľkú traumu. Celé jeho obrie telo sa triaslo. Mutantove pocity

som však odhadoval iba podľa hlasu, pretože som mu cez Gerharda nevidel do tváre.

„Hyslelsomhesimrtv,“ vyjachtal som.

„Myslel si, že si mŕtvy,“ tlmočil moje slová Gerhard.

„Lucia,“ zmenil odrazu tému mutant.

„Gije,“ vyprskol som.

„Žije,“ tlmočil Gehrad. „Hen mladý ju ukryl v Južnej Amerike pod ochranou špeciálneho komanda, ktoré vlastnoručne naverboval.“

Hej, presne toto povedal, dokonca bez stopy irónie. Gerhard bol skvelý klamár. A teraz klamal o môj život. To špeciálne komando mu muselo ísť cez ústa veľmi ťažko. V zúfalstve som ho totiž vytvoril zo skupinky brazílskych transvestitov.

Odrazu v miestnosti treskol výstrel. Ryšaňa síce celý čas škriekala, ale pritom sa jej podarilo vymeniť zásobník v pištoli a strelila Gerharda do chrbta.

„Habijteuštipišu,“ vyjachtal som zo seba prosbu o elimináciu jačiacej ryšavej osoby posadnutej strieľaním.

„Pavĺína, nestrieľaj,“ povedal pokojným hlasom Šéf. „Sú to moji priatelia.“

Situácia sa konečne začala obracať k lepšiemu. Hysterická ryšaňa prestala vrešať a blondiak, ktorý ma priviedol do klubu, zase grcať. Najstarší chalan, ktorého Gerhard udrel tyčou do nôh, sa dokázal postaviť, ale s tým najmladším to nevyzeralo dobre. Mal minimálne otras mozgu a z hlavy mu tiekla krv. Germán mu však nechcel skutočne ublížiť, pretože inak by mu tyč prešla jednou stranou dovnútra a z druhej strany by vyliezla von aj s obsahom jeho čiernovlasej hlavy.

„Musí ísť do nemocnice,“ skonštatovala prekvapivo pokojným tónom ryšaňa.

Šéf sa na zraneného pozrel a prikývol.

„Urobíme to rovnako, ako keď sme tam viezli Ňuňuška. Povieme, že spadol zo skejtu,“ vyhlásil Alenka, utrel si chrbtom ruky

z úst zvratky a s pomocou druhého chalana odtiahli zraneného preč. Ryšavka dokonca za nimi zatvorila dvere. Bolo po boji a ja som sa mohol opatrne postaviť a po chvíli tréningu dokonca aj zrozumiteľne hovoriť. Brucho ma však stále hrozne bolelo a bolo mi zle. Keby som mal čo, vracal by som rovnako ako blondiak.

Gerhard položil tyč na pingpongový stôl a mutant vedľa nej zložil ľahký gulomet. Symbolicky sme vyhlásili pokoj zbraní a mohlo dôjsť aj na slová. Ibaže nikto z nás odrazu nemal čo povedať. V hlave mi vírili tisíce otázok aj slov, ale žiadne sa mi v tej chvíli nezdarilo vhodnú.

Mlčanie prelomil až Uhřík.

„Zahúlime?“

Šéf silno potiahol z marihuanovej cigarety a pohodlne sa zavrtal do koženého kresla. Zatvoril oči a začal pomaly a prerývane rozprávať. Spomienky očividne lovil z pamäti len sťažka a veľa z toho, čo zažil, si buď nepamätal, alebo malo ešte potrváť, kým Sangotine nanočastice dokážu obnoviť jeho mozog natolko, aby do skladačky posledného roka svojho života, ktorá bude aspoň ako-tak dávať zmysel, doplnil ďalšie dieliky.

„Musel som tam ležať dlho. Hrozne dlho. Spomínam si, že najskôr som počul veľmi veľa zvukov – áut, lietadiel, vrtuľníkov aj ťažkej techniky a tiež dupot robokopov. A potom to odrazu prestalo a zavládlo ticho. Vôbec som si necítil telo. Len som počul zvuky a vnímal, že sa okolo mňa niečo deje. Neviem, ako dlho to trvalo, ale odrazu som pocítil, že mám ruku a tá ruka mala dva prsty, ktoré dokázali hrabať. A tak som hrabal. Každý deň som vyhrabal pár centimetrov piesku a sutiny, pretože som si pamätal, že tam niekde hore nado mnou je slnko. Chcel som ho znovu vidieť.“

Čím viac som počúval Uhříkove slová, tým horšie som sa cítil. Mal pravdu. Nechal som ho ležať zasypaného sutinami a navyše mu nad hlavou odpálil dve jadrové bomby. Lenže keď som ho videl naposledy, nemal predsa ani hrud, ani pľúca, ani srdce, preto-